

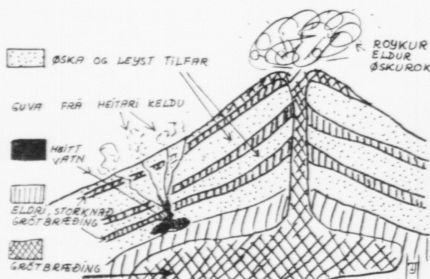
Inge Johannesen, Viðareiði

Veitst tú nakað um eldgos?

Nú um dagarnar frættist um eldgos har norðuri í Íslandi. Á hesi tekeningini sært tú, hvussu eitt gosfjall kann siggja út.

Einastaðni niðri í jörðini undir gosfjallinum er so heitt, at kletturin er bráðnaður (grótblæðing). Tá ið trýstið har niðri verður ov stórt, verður grótblæðingin trýst upp ígjøgnum rivur í fjallinum — so kemur hol á onkustaðni, og æska, eldur og grótblæðing verða slongd upp í loft. Grótblæðingin rennur oman eftir fjallasíðuni, æska og leyst grót, sum er skrátt leyst av gosinum, legst oman á grótblæðingina. Fyri hvørt nýtt eldgos, hækkar gosfjallið eitt sindur. Á myndini sært tú eisini storknaða grótblæðing frá gomlum eldgosum, sum hava verið.

Summastaðni eru rivur í jörðini, sum vatn setir niðri. Vatnið seyrar spakuliga niður í tann glóðheita klettin longur niðri — har ornar vatnið so mikið, at tað kemur upp á kók. Soleiðis kemur ein heit kelda upp — viðhvørt kókar so hart, at froyurin stendur upp í loft úr kelduni.

Loysnin seinast:

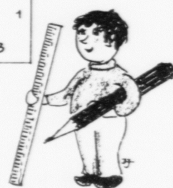
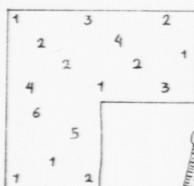
Drongurin var Emil úr Lønnebergi.

Tann hepní vinnarin hesaferð var Frans Fossá á Tveroyri.

Hann hevur fingið eina bók sendandi við postinum

DUGIR TÚ???

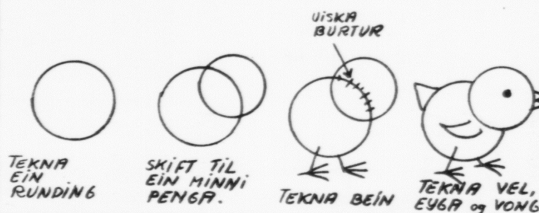

DUGIR TÚ AT BÍTA HETTA STYKKIÐ LUNDUR Í 4 JAVNSTÓRAR PARTAR. SOLEIÐIS AT TILINI Í HVÁRJUM PARTINUM GEVA 10 TÁ IÐ TÚ LEBBUR TEY SAMAN. SEND AÐMINNINGIN TIL MÍN. VIT KASTA LIT UM EINA BOK!!

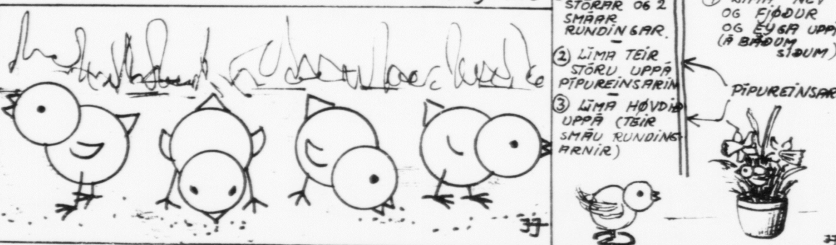
INGE

VIT TEKNA PÁSKA-HÓSNARUNGAR

TÚ SKALT BRÚKA: 2 YMSAR MYNTIR (PENGAR) - BLÚANT OG PAPPÍR.

TÚ SKALT BRÚKA: FILT, LÍM, PERLUR, 2 FJADRAR, PÍPUREINSARAR.

LOYNIHELLIÐ

eftir J. M. Neale

Miseydnaðar snildir

13. partur:

Eg herðaði hugin, setti meg undir liðini á hinum gamla og segði: Tað man ikki fara at enda so galið, pápi. Tú manst bara hava fingið eina maga-eitran. Í tvey ár ert tú sloppin undan sjúkuni, hvi skuldi tú so fingið hana nú? — Og veitst tú eitt, pápi, so skjótt er tað ikki at doyggja.

Men einki batti. Hann gramdi seg meir og meir, og pinan gjordist verri og verri.

Hava tit ikki boðsent lækninum? spurdi eg, tí nú visti eg onki meir at gera.

„Jú, vit hava!“ græt tann gamla konan. „Tað er longu langt síðani. — Men læknar tíma ongantið at koma til okkara. Teir fara bara til tey ríku! Um vit liggja og doyggja kemur ikki teimum við!“

Eg var raðaleysur. Allarhelst vildi eg verið rýmdur frá øllum. Tá gekk hurðin, og inn trein ein maður. Hann var ílatin ein kapp av tí slagnum, sum hugspekingarnir plaga at ganga í. Seinni fekk eg at vita, hvussu hann hét. Navn hansara var Dionysius.

Ert tú lækni, harri? spurdi eg beinanvegin.

„Ikki slíkur lækni, sum tú manst halda, ungi maður!“ segði hann háttíðarliga. „Eg eri biskupur hjá teimum kristnu, eg veit ikki, um tú hevur hoyrt um tey fólkin. Eg plagi at vitja tey sjúku her í grannalagnum.“

Tað hevði verið betri fyri teg sjálvan, biskupur, um tú fórt higani! Tí faðir mín hevur fingið pestina!

„Ja, tað er júst tí, eg eri komin!“ segði hann og flenti. Hann setti seg hjá hinum sjúka og tosaði við hann.

Við Herkules! Hóast eg beinanvegin dugdi á at skina, at tað altamtalt var tvælt, sum hesin kristni maður sat og segði fyri pápa mínum, um dómin aftan á deyðan og mangar aðrar daddusøgur. Maðurin sat

og segði frá í ramasta álvara um mangt ótrúligt, um uppreisn teirra deyðu og sovorðið. Ja, tað var ógjórligt hjá mær ikki at breyta útur at læra.

Tá ið eg sá, at hann ikki hevði nakran skund at fara av stað aftur, so skundaði eg mær heim. Móti kveldi kom eg aftur. Zeus veit tað! — Aldri á ævini havi eg sæð nakað menniskja verða so umbroytt eftir tveimum ella trimum tímum! Pápi, sum fyrr hevði ligið og gramt seg og grenjað og tveitt seg runt í seingini, so mær tókta synd í honum, hann lá nú kvírtur sum eitt lamb. Biskupurin sat enn hjá honum, og tú gert sum tú vilt um tú trýrt mær, hann hevði gjørt pápi til reiðar til tað, tey kalla „dóp“, ja, hann hevði longu framt hetta gandaverkið!“

„Men so doyði hann helst nakað skjótt?“ spurdi Cajus.

„Ja, hann doyði eftir! Og tvey kristnu komu og bóru hann út og jarðaðu hann. Summi av teimum fingi eisini sjúkuna og doyðu somuleiðis.“

„Tað var væl gjørt av teimum fólkunum!“ mutlaði hövudsmaðurin fyri seg sjálvan.

„Tú ætlar tær væl ikki eisini at gerast nasareari, hövudsmaður?“

„Nei, tað ætlaði eg ikki, men eg havi ongantið dugað at sæð, hvat skaða hesi fólkin gera. — Íðan, hevur tú brævið? — So lat okkum byrja, trælur!“

Pambo hoyrði eitt hvølt skriggið. Langa tíð hoyrdist ikki eitt kis, ongin so mikið sum kvaklaðist við. Hann var farin at halda, at hermenninir longu vóru farnir. Men tá hoyrði hann aftur mannarnál.

„So, trælur.“ — Tað var málið í hövudsmaninum.

„Til einkis, harri. Har er helst onki fólk í holinum.“

„Ert tú visur í tí?“

„Ja, harri, tí so vóru tey komin niður. Tað er púra vist.“

„Marghátligt!“

Nú royndu hermenninir ikki longur at tosa spakuliga. Tí teir trúðu ikki, at tey kristnu kundu vera í nánd.

Framhald